

vrhu obžalovaného je uvedeno. Pro posouzení této otázky je ostatně též důležité zjistiti, kolik prodal obžalovaný rumu starým a novým zákazníkům (kteří nepadají do období 1912/1913) a kolik ze svých zásob prodal v drobném prodeji, dále ta okolnost, k níž nalézací soud rovněž nepřihlížel, zdali obžalovaný dříve, než mu zbyl onen 1 hl rumu z lednového přídělů roku 1920, neprodal všechny zásoby nebo kolik rumu z těchto zásob v drobném prodeji a kterým zákazníkům. Odmítnutím nabízených důkazů byly tedy mezitímním nálezem proti návrhu obžalovaného učiněným, porušeny zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, obhajobu zabezpečujícího, pročež je rozsudek stížen zmatečností dle čís. 4 § 281 tr. ř.

Čís. 352.

Ke skutkové podstatě podvodu se nevyhledává, by osoba, v omyl uvedená, byla totožna s osobou poškozenou.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1921, Kr I 629/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu dle § 461 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný byl uznán vinným, že dne 24. června 1919 v Čes. Budějovicích lstivým předstíráním, že koupí tabák, uvedl Annu Ch. v omyl, kterým Marie F. na svém majetku škodu utrpěti měla a penízem 70 K skutečně utrpěla. Opodstatněnost tohoto odsuzujícího výroku v pochybnost uvéstí není s to stížnost, dovolávající se čís. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. a tvrdící, že škody neutrpěla Anna Ch., s níž obžalovaný výhradně jednal, a že o nějaké Marii F. neměl vůbec zdání. Zákon nepředpokládá v § 197 tr. z., že osoba v omyl uvedená musí býti totožnou s osobou poškozenou, naopak je se stanoviska zákona lhostejno, zda lstivým jednáním pachatelovým byla poškozena osoba v omyl uvedená přímo neb prostřednictvím jejím někdo jiný. Podvod je dokonán, jakmile pachatel uvedl nějakou osobu v omyl, aby ji přiměl k jednání, jež má poškoditi ji neb kteroukoli osobu třetí. Nezávažno je proto, že počinem obžalovaného neutrpěla škodu podvedená Anna Ch. sama, nýbrž majitelka tabáku Marie F. a měl-li o této obžalovaný vědomost.

Čís. 353.

Není místa pro důvod zmatečnosti dle čís. 12 § 344 tr. ř., použito-li vyšší trestní sazby na základě všeobecného poukazu zákona k okolnostem přítěžujícím.

(Rozh. ze dne 1. února 1921, Kr I 800/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního